

KALBİMDEKİ BAHAR

Zeynep TOKATLI

Geldiğim günden beri aklımdan çıkmadı Kastamonu. Hala aklımın bir köşesinde anılar, gülümseyişleri konuşmalar, İLK YAR’lar ...

Yola çıkar çıkmaz içime sımsıcak bir his doldu. Sanki evime gidiyormuşum gibi, sevdiklerime kavuşacakmışım gibi.

Önce Ilgaz Dağı Tüneli’nde yazımız kışa döndü sonra da Hanönü YBO’nun kapısından İLK YAR minibüsü girdiğinde çocukların meraklı bakışlarını görünce kışımız bahara döndü, kalbimizde çiçekler açtı.

Koca koca abiler ve ablalar gelmişti okullarına merak etmeleri en doğaldı.

Pansiyonda kalan sekiz öğrenci vardı ama daha birçok öğrenci bizim için akşam tekrar gelmişti.

Olan öğrenciler konferans salonuna geçti ama sandalyeler dolmuştu ve daha nice çocuk geliyordu. O gün üst katlardan üç sınıfın sıralarını konferans salonuna taşıdık. Çünkü hiçbir çocuk ayakta kalmamalıydı. Hepsi en rahat şekilde dinlemeliydi Hüseyin Hoca’larını.

Onlar sunumu dinlerken yaptık biz de gece deneylerinin hazırlıklarını. Elimde plazma küresiyle çıktım, etraf karanlık, sadece en öndeki çocukların yüzleri görünüyordu. Hepsi merakla bakıyordu. Sudenaz ablaları sordu onlara maddenin kaç hali var diye. “Katı...Sıvı...Gaz...” derin bir sessizliğin arasından bir ses yükseldi “Elektrik.”.

O tatlı diliyle hepimizin yüzünden kocaman gülümseme oluştu.

Sabah kahvaltıda koşarak yemekhaneye İsmail girdi tüm neşesiyle. Herkesle tek tek konuştu ve selamlaştı. Abilerinin fotoğrafını çekti sonra da onlarla beraber fotoğraf çekindi. Biz okula doğru geçerken yanımızdan öğretmenlerinin arabasında eğlenerek okula giden İsmail ve Elif geçti. Bize el salladılar.

Okulda etkinlikler hızlı bir şekilde başladı.

Herkes etkinliğe koşuyor sonra hemen koridora çıkıyordu. O koridor o kadar kalabalıktı ki geçmek için yer bile yoktu. Hepsi merakla dinliyordu o deneyden öbürüne koşuyorlardı.

Dış deneylerde küçük kırmızı top uçtu, soğan pişti, taşlar atıldı, roket fırlatıldı. Çocuklar evlerine gittiler ama daha bitmemişti.

Biz daha pansiyona geçmeden çocuklar evlerinden tekrar gelmişti. Hemen ipler, toplar, topaçlar çıktı. Okulun bahçesinde adeta bir şenlik havası vardı. Bir köşede İsmail ve Berke abisi koordinat alıyor, diğer tarafta çocuklar Ahmet abileri ve Güllü ablalarıyla voleybol oynuyor, futbol sahasında Emin abi var çocuklara karışmış, ileride bankta oturan bir kız gördüm uzaktan. Hatice. Yanına oturdum, oynamak istemiyormuş. Ben de onunla beraber oturmaya başladım, sohbet ettik. “Siz Ankara ‘da ünlü müsünüz?” diye sordu.

Bilmem ünlü müydük, daha önce düşünmemiştim bunu. Çünkü olmasak da olurdu. Kimse bizi tanımasa da ismimiz duyulmasa da. Gerek de yoktu. Ben onların Zeynep ablasıydım, o an sadece İLKİYAR’lı Zeynep’tim. Üşüyünce beraber içeri geçip kaloriferin başında sohbet ettik. Çağırıldığım için yanından ayrılmak zorunda kaldım, daha buradaydık görüşürdük. Görüşemedik. Ama Hatice ile aramızda bir abla-kardeş bağı kurulmuştu. Mektuplaşacağımıza söz vermiştik. Mektubunu bekliyorum, beklemeye de devam edeceğim.

Akşam Berke abileriyle beraber kurduğumuz teleskobun başında iki saat bekledim. Çocuklar sırayla gelirken önce uzaktan konuşmalar geliyor. Sonra beni görüyorlar. “Zeynep abla sen misin?”. Elimi kaldırıp hızlıca elimi sallıyorum, onlar da koşarak geliyor. Beraber bakıyoruz dolunaya. Birlikte şaşıyoruz. Ben hayatımda ilk defa onlarla beraber baktım teleskoba, ilk defa onlarla

gözlemledim ayın yavaş yavaş yer değiştirmesini. Çok soğuktu hava ama gülümsemeler sıcaktı, konuşmalar ısıtıyordu içimi.

Ertesi gün üç saatlik dağlık ve virajlı yollardan geçtik. Dört mevsimi üç saatte gördük. Önce karlı dağlardan geçtik, sonra güneş çıktı dağların arasından Karadeniz’ in üstüne, yağmurlar yağdı ilerleyen dakikalarda. Sonunda İlyasbey’ e vardık. Bütün çocuklarla tanıştım neredeyse. Hepsiyle konuştuk, gülüştük, deneyler yaptık, robotları inceledik.

Zeynep vardı burada başına bağladığı sarı yemenisiyle bana “Adaşım ablam, adaşım ablam” diyordu. Yüzüne bakınca sarılası geliyordu insanın. Ben de ona “Adaşım Zeynep” diyordum.

Dış deneylerde alev deneyini yapmak için ateş yakmaya çalışırken yakalandık doluya. Önce gökyüzüne baktım şaşkınlıkla sonra çocuklara. En sonunda hepimiz içeri koşuştuk. Burada tamamladık kalanları. “Adaşım Zeynep” ile sarıldık ayrılırken. Belki bu bir vedaydı ama belki de onlar için birçok şeyin başlangıcıydı.

Akşamı Birol Durası Anadolu Lisesi’nde geçirdik. Burada Nazlı’yla tanıştım. Onuncu sınıfa gidiyor. Akıllı çok karışık ne olmak istediği hakkında. Bol bol konuştuk. Yüzündeki parlak

gölümsemeden anladım iyi yerlere geleceğini. Hevesliydi, istekliydi. O da bu ülkenin parlak geleceğiydi, umuduydu, yarınıydı.

Son gününe geldik. Üç gün bir su gibi geçti. Kastamonu’da son saatler. Burada yüreklerine dokunacağımız son çocuklar. En verimli şekilde yaptık her şeyi. VR’ı herkes görebilsin diye teneffüste yaptık. Herkes sırayla baktı.

Dış deneyleri bitirdik, bütün çocuklar çıktı. Berke ile beraber kimya malzemelerini topluyorduk. Kapıda bir kız belirdi. Bize teşekkür etti. O sadece teşekkür ettiğini sanıyordu ama o tek sözüyle tüm yorgunluğumuzu almıştı. Biz o gün yüzümüzde kocaman gülümsemelerle ayrıldık.

Yolda izlenim yaparken Ahmet bir söz söyledi. O günden beri aklımdan çıkmayan.

“Biz kıvılcımı yaktık, artık o kıvılcımı ateş topuna döndürmek onların elinde.”

Biz öğrenmenin, merak etmenin, kitap okumanın, araştırmanın kıvılcımını yakmıştık, artık her şey onların elindeydi.

Şimdi biz

daha nice İsmail’in, Elif’in, Hatice’nin, Hasan’ın, Zeynep’in,
daha nice İLK YAR’ların yüreklerinde
o kıvılcımı ateşlemek için yeni yollara çıkacağız.

Her gün daha fazla çocuğa ulaşmak için çabalayacağız.

Kalbine bilim sevgisini aşıladığımız ve aşılayacağımız tüm İLK YAR’lara sevgiyle, emekle, yeni deneylerle, yepyeni etkinliklerle ulaşmak en büyük amacımız...

Zeynep Tokatlı
Petrol ve Doğalgaz Mühendisliği Hazırlık